

РЕШЕНИЕ

№ 1045

гр. Пазарджик, 02.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николинка Н. Попова

при участието на секретаря Десислава Буюклиева
като разгледа докладваното от Николинка Н. Попова Гражданско дело № 20225220103325 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба с предявени субективно съединени искови претенции от Д. Т. Т. с ЕГН ***** от град ***, чрез адв. Д. Н. А. от САК Пловдив адрес: гр. Пловдив 4000, ул. „*** срещу М. Ц. Т. с ЕГН ***** от град ** С. Г. Р. с ЕГН ***** и Л. Б. Р. с ЕГН ***** двамата от град Пазарджик, у** 13, с правно основание: чл. 124 ал.1 ГПК, в която се твърди, че по силата на Договор за покупко - продажба на моторно превозно средство от 26.07.2018 г., с нотариално удостоверяване на подписите с рег. № 3273 от 26.07.2018г. на Наташа Хайтова, нотариус в район РС Пазарджик, рег. № 154 на Нотариалната камара, дъщерята на ищеца Д. Т. - т Д Т. била закупила лек автомобил марка: М, модел: ***, (след продажбата: рег. № * цвят: Ч, № на документ: *) рама № *, двигател № *, съгласно Свидетелство за регистрация */* г. на КАТ. Твърди се, че автомобилът бил продаден на т Т. от втория и третия ответник С. и Л. Р. и за сумата от 3000,00 лева, като продавачите С. и Л. от своя страна били закупили автомобила от Испания от ответника М. Т.. Твърди се, че автомобилът бил избран и уговорен от сина на ответниците Д. С. Р., като същият бил възложил на К. И. К. да Н.ари на платформа автомобила заедно със съпътстващите документи – Договор за покупко-продажба на употребяван автомобил между частни лица от 18.03.2018г., сключен в град Мадрид, Испания. Твърди се, че към онзи момент, а и понастоящем ответницата Т. живее постоянно в Кралство Испания. Твърди, че К. К. бил заплатил покупната цена по банкова сметка на продавача М. Т. на 14.02.2018г., като впоследствие Н.арил лекия автомобил на автовоз – платформа, и по такъв начин бил организиран докарването на автомобила в Република България. Твърди се още, че през пролетта на 2022 г. ищецът Д. Т. се бил уговорил с дъщеря си т да му дари процесното МПС и така двамата сключили Договор за дарение на моторно превозно средство с нотариално удостоверяване на подписите с рег. № 3800 от 04.04.2022 г. на М Г.а, Нотариус в район РС Димитровград с рег. № 355 на Нотариалната камара, като след извършване на сделката пред нотариуса ищецът Т. посетил ОД МВР КАТ Пловдив, за да регистрира придобитото по дарение МПС и едва на този етап, при проверка в системата на КАТ било станало ясно, че процесното МПС било обявено за издирване на 19.11.2019 г. в Испания по заявление на бившата собственичка М. Т.. Твърди се още, че в резултат на това автомобилът бил предаден с протокол за доброволно предаване от 07.04.2022 г. на полицията и поставен за пазене на специализиран паркинг при сектор Пътна полиция на ОД МВР Пловдив и било образувано досъдебно производство и пр.пр. 6563/2022 на Районна

прокуратура Пловдив, която преписка е била изпратена по компетентност пред РП Пазарджик, като на 11.07.2022 г. било образувано ДП 559/2022 по описа на РУ МВР Пазарджик и пр.пр. 3665/2022 по описа на Районна прокуратура Пазарджик с оглед данни извършено престъпление обсебване по чл. 206 от НК. Сочи се, че по преписката били постъпили молби за връщане на задържания МПС от страна на ищеца Д. Т. и от ответницата М. Т., като за да мотивира отказа за връщане на иззетото МПС при произнасянето си с Постановление за отказ за връщане на вещественно доказателство от 03.08.2022 г. представителят на прокуратурата бил намерил, че между страните бил налице спор за собственост за процесното МПС и по тази причина, позовавайки се на ТР № 2/12.11.2014г. по тълк. Дело № 2/2014г. на ВКС ОСНК, прокурорът бил отказал връщане, докато спорът не бъде разрешен между страните – извънсъдебно или по съдебен ред, посредством образуване на гражданско дело за собственост пред гражданския съд. Същият отговор ищецът бил получил при последващата си молба за връщане. Твърди се още, че с Постановление за прекратяване на досъдебно производство от 03.10.2022 г. прокурорът бил приел и счел, че не били налице данни за извършено престъпление от общ характер и досъдебното производство следвало да бъде прекратено, като по отношение на иззетото доказателство – процесното МПС – М с рег. № * представителят на прокуратурата бил отказал да бъде върнато до разрешаване на въпроса за собствеността с решение на гражданския съд. От правна страна, се сочи от ищеца, че неговият материалноправен интерес се обосновавал с обстоятелството, че Д. Т. бил придобил собствеността на процесния автомобил посредством договор за дарение, сключен с неговата дъщеря т, тя от своя страна била придобила автомобила от първите двама ответници, на чието име МПС-то е било регистрирано при първоначалния му внос в България, че автомобилът е бил закупен в Испания от предишния му собственик – първия ответник М. Т., като тя била подписала лично Договор за покупко-продажба на употребяван автомобил между частни лица от 18.03.2018г., а от друга страна - на 11.04.2018г. М. Т. лично била deregистрирала (отписала) автомобила от съответния регистър в Испания. Твърди се, от друга страна, че със сключването на Договор за покупко - продажба на моторно превозно средство от 26.07.2018г. т Т. била придобила възмездно собствеността и владението върху автомобила (арг. чл. 78 ал. 1 от Закона за собствеността) и по такъв начин праводателят на ищеца безспорно е била собственик на процесното МПС към момента на прехвърляне на собствеността – с Договора за дарение на моторно превозно средство от 04.04.2022 г. Твърди се, че в резултат на това ищецът безспорно бил придобил правото на собственост и бил станал пълноправен собственик на процесния автомобил. По отношение на пасивната процесуална легитимация, се твърди, че първата ответница М. Т. била лицето, подало заявление в Испания, че автомобилът е бил откраднат и към момента продължавала да има претенции досежно собствеността на автомобила, а доколкото според ищеца , М. Т. е отчуждила правото си на собственост на 18.03.2018г. и е отписала автомобила от испанските регистри, то тя не била собственик на процесното МПС, а ако Т. имала някакви финансови претенции към неучастващи в сделката лица – М Р. и К. К., то тези техни отношения нямали и не могли да имат отношение и правен ефект върху продажбата на собствеността на автомобила. Твърди се, че същите били могли да имат характера на неуредени облигационни отношения, но не и на собственически такива, като се сочи, че редом с горното, искът следвало да бъде предявен и спрямо вторите двама ответници С. и Л. Р.и, които били първите купувачи на автомобила при вноса му в България. Твърди се, че по такъв начин диспозитивът на решението щял да има обвързваща сила спрямо тях, като в процеса на доказване ще се домогва да бъде позитивно установено дали вторите двама ответници са придобили правото на собственост в режим на СИО на автомобила от праводателя им – първия ответник М. Т.. В допълнителна молба по делото се уточнява , че това били лицата, които били праводатели на ищеца и следвало установяването на собствеността на автомобила да обвързва и тези лица, с оглед пресичане на възможността те да насочат в бъдеще претенции срещу Д. Т. (респ. иск за обезщетение или за собственост), а от друга страна – правният спор за собствеността да бъде разрешен с един съдебен акт, който да е окончателен по отношение на всички лица и по такъв начин бъде избегната необходимостта за в бъдеще да бъде завеждан нов отделен иск срещу тези лица, които от своя страна по всяко време биха могли да предявят искане и пред прокурора за връщане на автомобила, според ищеца. Посочва се, че тези обстоятелства обуславят необходимостта от

конституирането на вторите двама ответници по делото. Твърди се, че след като Д. Т. бил направил няколко неуспешни опита за извънсъдебно уреждане на спора с М. Т., за него оставал единствено открит пътя да предяви иск пред гражданския съд за защита и реализация на правото си на собственост спрямо процесния автомобил. Моли се съдът да постанови решение, по силата на което да бъде установено спрямо М. Ц. Т., ЕГН *****, постоянен адрес: обл. ** С. Г. Р., ЕГН ***** постоянен адрес: обл. Пазарджик, общ. Пазарджик, гр. Пазарджик, ул. "*** и Л. Б. Р., ЕГН *****, постоянен адрес: обл. Пазарджик, общ. Пазарджик, гр. Пазарджик, ул. *, че Д. Т. Т., ЕГН: *****, с постоянен адрес: град Първо** е собственик на лек автомобил марка: М, модел: **, рег. № * цвят: Ч, рама № *, двигател № *, придобито на основание Договор за дарение на моторно превозно средство с нотариално удостоверяване на подписите с рег. № 3800 от 04.04.2022г. на М Г.а, Нотариус в район РС Димитровград с рег. № 355 на Нотариалната камара. Моли се съдът да присъди в полза на ищеца сторените от него разноски по водене на делото, като разноските да бъдат възложени само на първия ответник М. Ц. Т.. Твърди се, че вторите двама ответници с поведението си не били станали повод за завеждане на иска и на същите не следвало да бъде възлагана тежестта за заплащане на разноските, направени от ищеца (арг. чл. 78 ал. 2 от ГПК). Формулирани са доказателствени искания.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответниците С. Г. Р. и Л. Б. Р., чрез пълномощника им адв. Ч. Ч., от Адвокатска колегия-Пазарджик, с Личен № **, с адрес за призоваване: гр. Пазарджик, ул. **, в който, от името на доверителите му, и на основание чл. 237 от ГПК заявява, че признава иска. Твърди, че било безспорно, че ответникът С. Г. Р. в режим на СИО със съпругата си - Л. Б. Р., били закупили процесния автомобил от първия ответник М. Т. по силата на - договор за покупкопродажба на използвано МПС между частни лица от 18.03.2018г., след като автомобилът е бил избран и уговорен от сина на ответниците - Д. С. Р., който бил възложил на К. И. К. да Н.ари на платформа автомобила, заедно с нужните съпътстващи документи: договор за покупно продажба на използвано МПС между частни лица от 18.03.2018г. и ЧМР. Твърди се, че в тази и връзка именно К. К. бил заплатил покупната цена на автомобила по банковата сметка на продавача М. Т. на 14.02.2018г., поради и което Т., лично била отписала автомобила от съответния регистър в Испания. От друга страна се сочи, че безспорно между двамата ответници, които адв. Ч. представлява и т Т. бил сключен Договор за покупко-продажба на МПС от 26.07.2018г., по силата на който същата била придобила възмездно собствеността и владението на процесния автомобил, като в тази връзка безспорно праводателят на ищеца е бил собственик на процесния автомобил към момента на прехвърляне на собствеността му с представения по делото - Договор за дарение на МПС от 04.04.2022г. Излага се становище по доказателствените искания на ищеца, че ответниците не възразяват да бъдат разпитани по делото свидетелите: Д. С. Р. и К. И. К.. Сочат се доказателства.

В срока по чл.131 от ГПК е подаден писмен отговор и от ответника М. Ц. Т., чрез адв. С. М. от АК - Видин, съдебен адрес: гр. **, в който се излага становище, че искът е допустим, но неоснователен. По съществото на спора се твърди, че не отговаряло на истината твърдяното в исковата молба, че вторият и третият ответник по настоящото производство С. Г. Р. и Л. Б. Р. били закупили автомобила от Испания от ответника М. Т.. Твърди се, че Договорът за покупко-продажба на процесния лек автомобил бил попълнен от ответницата Т. частично, с личните й данни и данните на автомобила, и че същата го била подписала, като това било станало в присъствието на Д. /М/ С. Р., син на втория и третия ответник, на когото била предала ключовете, талона и владението на автомобила в изправно състояние и движение. Твърди се, че това се било случило на 18.03.2018г., което било видно от датата на договора, и същото се било случило в присъствието на свидетел. Твърди се още, че останалите данни в договора не били попълнени, но Д. Р. го бил подписал в тяхно присъствие като купувач, като се твърди, че уговорката им била той да докара автомобила в България, да му намери купувач и продажна цена не помалко от 7500 евро, за колкото ответницата твърди, че го била купила на 09.03.2018 г., което било видно от доказателства, които представя. Твърди се, че не отговаряло на истината твърдението, че ответницата познава лицето К. К., и че не му била предавала автомобила, не била получавала продажна цена от никого и до момента нито от Д. Р., нито от К. К., нито от вписания впоследствие като купувач втори ответник и баща на Д. Р. - С. Р.. Твърди, че последният бил вписан допълнително в договора като купувач, и че също така е била дописана и сумата от 1500

евро като продажна цена, което не било вярно и не отговаряло на уговорката им за сума, която следвало да получи. Не отговаряло на истината и твърдението, че К. К. бил заплатил на ответницата Т. покупната цена на 14.02.2018 г. по банкова сметка. Твърди се, че действително ответницата била получила превод от 5000 евро на тази дата от лице с това име, когото не познавала, но този превод е бил за погасяване, връщане на заем, който била дала преди това на Д. Р. и съпругата му А. Твърди се още от ответницата, че същата не знае и не се интересува какви са били отношенията между Д. Р., съпругата му А и К. К.. Твърди, че Д. Р. я бил уведомил, че сумата, която ѝ била преведена от непознатото за нея лице К., е била за връщане на техния заем. Твърди, че същата си била получила парите за дадения заем и не се интересувала повече защо ѝ го връща друг човек. Твърди, че към датата 14.02.2018г. тя все още не била знаела, че на 09.03.2018г. ще закупи лек автомобил, нито каква марка и модел ще бъде той, не го била закупила и не била знаела, че в последствие ще го продаде. Твърди, че уговорката ѝ с Д. Р. била да продаде колата поне за същата сума, за която я е купила, а именно 7500 евро. Позовава се на представеното от нея копие от банкова книжка, която отразявала движението по банковата ѝ сметка, според което на 09.03.2018г. същата била превела по банков път тази сума от 7500 евро, като покупна цена на автомобила. Твърди, че датата на покупката се потвърждавала и от регистрацията на автомобила на нейно име в управление на трафик полицията в Мадрид. Твърди, че така не била получавала за автомобила цена по гореописаните причини и елементи на фактическата обстановка по хронология на събитията. Твърди, че кой, кога и как е докарал автомобила в България не ѝ било известно. Сочи, че ѝ правило впечатление, че почеркът на дописания договор за покупко-продажба с името на С. Р. като купувач и попълненото ЧМР /международна товарителница/ за транспорт на автомобила, бил един и същ, с уточнение, че не била специалист в областта. Твърди, че на това ЧМР нямало неин подпис като изпращач. Посочва, че в тази връзка била издирила и се свързала с посочената на печата фирма „М*д“ ЕООД, гр. София, откъдето ѝ били заявили, че те такава товарителница не били попълвали, не били извършвали този транспорт, нито изобщо пътували за Испания, както ѝ обяснили, че те транспортирали коли само от Италия за България. Твърди, че също така не знае на кого е бил прехвърлян автомобилът тук в страната, но понеже тя не била получила продажна цена за него, не го била прехвърляла на никого и той се водел на нейно име в Испания. Твърди, че в продължение на около 7-8 месеца след подписването на договора на 18.03.2018 г., Д. Р. ѝ казвал, че автомобилът още не можел да се продаде и затова не ѝ изпращал договорените пари 7500 евро. Твърди, че впоследствие той бил блокирал всички контакти с нея по телефон, социални мрежи и такива за комуникация - Фейсбук, Вайбър, Уатсап и прекратил всякакви контакти с нея, като дори впоследствие била получила няколко глоби за неправилно паркиране на процесния автомобил в гр. Вик, до Барселона, Испания. Ответницата твърди, че след като получила глобите, тогава подала жалба в полицията в с. С* до Мадрид, където живеела, като обявила колата за издирване. Твърди, че тогава от базата данни на полицията ѝ били направили справки от снимките на трафик-камерите и установили, че и трите пъти регистрационният номер на нейната кола е бил поставян на три различни автомобили – първия път на М с тъмен цвят, втория път също на М, но светъл цвят и третия път на О*, а глобите се издавали по номера на автомобила и затова били дошли при нея. Полицията също се били заинтересовали и започнали издирване на колата чрез Интерпол и в тази връзка били извикали на разпит Д. Р.. В показанията си, копие от които се представят, той бил заявил, че автомобилът бил продаден за 9200 евро. Твърди, че това можело и да отговаря на истината, но 7500 евро от тези пари не били стигнали до нея така, както е била уговорката им. Твърди, че по гореописания начин, на практика имало данни, че ответницата Т. била станала жертва на измама от страна на Д. Р. и предоставения му неин автомобил да е бил обсебен от него. Твърди, че не отговаряло на истината и твърдението в исковата молба, че била deregистрирала лично автомобила в Испания, тъй като това не било възможно да се случи без прехвърляне на нов собственик, а било направено само отписване, за да не плащала данъци на автомобил, който вече не бил при нея и не ползвала. Отписването нямало нищо общо с прехвърлянето на собственост, а в Испания до извършване на такова действие и вписване на нов собственик, си се водел на последния, в случая на нея. Твърди, че лицето т Т. може и да е била придобила възмездно собствеността и владението върху автомобила, но това било станало не от нея, и не била възмездена тя. Сочи, че затова в подадената от нея жалба до полицията в Испания било описано, че колата

била дадена за продан на Д. Р.. Не дължала прехвърляне на автомобила на ищеца, нито цената на иска 3500 лв., тъй като нямала имала никакви правоотношения с него, както и, че ако той имал да урежда такива, то това не следвало да бъде с нея. Моля се съдът да отхвърли иска изцяло, както по основание, така и по размер, като приеме, че бил неоснователен и недоказан. Претендират се разноски. Формулирани са доказателствени искания.

В съдебно заседание – страните чрез своите процесуални представители поддържат изложените от тях доводи и възражения съответно в исковата молба и в подадените писмени отговори. Представена е писмена защита от процесуалния представител на ищеца. Не е представена писмена защита в дадения от съда срок от процесуалния представител на ответницата М. Т..

Пазарджишки районен съд, след като след като подложи на анализ събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното от фактическа страна.

От представените по делото писмени доказателства се установява, че по силата на Договор за покупко - продажба на моторно превозно средство от 26.07.2018 г., с нотариално удостоверяване на подписите с рег. № 3273 от 26.07.2018г. на нотариус Хантова, с рег. № 154 на НК, дъщерята на ищеца Д. Т. - т Д Т. е закупила лек автомобил марка: М, модел: ***, рама № *, двигател № *, съгласно Свидетелство за регистрация */* г. на КАТ. Автомобилът бил закупен от втория и третия ответник - С. и Л. Р.и за сумата от 3000,00 лева, като продавачите С. и Л. от своя страна били закупили автомобила от Испания /по-точно вторият ответник по време на барака с третата ответница при режим на СИО/от ответницата М. Т. съгласно договор за покупко- продажба на автомобил втора употреба между частни лица / копие от който е представен в превод по настоящото дело / . Според съдържанието на този договор, автомобилът е закупен на 18.03.2018 г. за сумата в размер на 1500,00 евро.

Съгласно представения документ /л.15/ придружен с превод на български език на 11.04.2018 г., процесният автомобил с титуляр / собственик М. Т. Ц. е бил отписан окончателно от регистрите на МВР на Испания – поради преместване в рамките на общността. Същите данни се съдържат и в представения от ответницата превод на справка на превозно средство – касаещ данни за собственика М. Ц. Т. и в която също е отбелязано, че на 11.04.2018 г. – „автомобилът е бил окончателно отписан“.

Според другите доказателства представени по делото – международна товарителница / непридружена с превод на български език, но с отбелязване на данни за прочитането на които, съдът не се нуждае от специални знания/ автомобил с подробната индивидуализация на процесния е транспортиран на 18.03.2018 г. с изпращач М. Ц. Т. и получател К. И. К..

Представено е също извлечение по банкова сметка на името на К. И. К., видно от което на 14.02.2018 г., същият е извършил валутен превод в полза на М. Ц. Т. на сумата в размер на 9790,00 лв.

Безспорно от представените от ответницата писмени доказателства / в превод на испански език/ се установява, че през 2018 г. и 2019 г. автомобил с регистрационен номер на процесния / според испанските пътни регистри / е извършил пътни нарушения, за които са били начислени глоби в общ размер на 36,00 евро. Установява се от представения по делото документ от Кметство на гр. Вик Испания, че автомобил с испанската регистрация на процесния, все още се движи по пътищата и след извършено административно нарушение е комулирал глоба в размер на още 36,00 евро. По повод на оспорената в настоящото производство покупко- продажба на автомобила е представен протокол от 27.11.2019 г., за проведен разпит на Д. С. Р. в качеството му на жалбоподател, като същият документ не може да се цени по настоящото дело освен като носител на посочените по-горе данни, тъй като съдържа свидетелски показания в писмен вид, дадени пред орган на друга държава. В тази връзка обаче същото лице е разпитано като свидетел в настоящото съдебно производство.

За изясняване на спора от фактическа страна по делото е допусната съдебно-почеркова експертиза, от заключението на която се установява, че ръкописният текст, с който е довършено попълването на договор за покупко- продажба между частни лица от 18.03.2018 г. сключен в гр. Мадрид и този на товарителницата / ЧМР/ - са написани от

различни лица. Ръкописният текст в договора е изпълнен от Д. / М С. Р. ,а подписът поставен за „купувач“ е положен от С. Р.. Експертизата е приета без възражения и съдът цени нейното заключение изцяло като надлежно обосновано и компетентно изготвено.

На 04.04.2022 г. ищецът Д. Т. с договор с нотариална заверка на подписите е бил дарен от своята дъщеря т Д Т. с процесния лек автомобил М МЛ280 .

Представени са също документи от образуваната прокурорска преписка с вх. № 3665/2022 г. по описа на РП гр. Пазарджик, д.п. № 559/2022 г. по описа на РУ на МВР – Пазарджик – постановление за прекратяване, постановление за отказ за връщане на веществено доказателство , а и страните не спорят , че след извършване на сделката пред нотариуса ищецът Т. посетил ОД МВР КАТ Пловдив, за да регистрира придобитото по дарение МПС и при проверка в системата на КАТ станало ясно, че процесното МПС било обявено за издирване на 19.11.2019 г. в Испания по заявление на бившата собственичка М. Т.. В хода на образуваното досъдебно производство автомобилът бил предаден с протокол за доброволно предаване от 07.04.2022 г. на полицията и поставен за пазене на специализиран паркинг при сектор Пътна полиция на ОД МВР Пловдив. По преписката са постъпили молби за връщане на задържания МПС от страна на ищеца Д. Т. и от ответницата М. Т., като за да мотивира отказа за връщане на издетото МПС при произнасянето си с Постановление за отказ за връщане на веществено доказателство от 03.08.2022 г. представителят на прокуратурата е намерил, че между страните е налице спор за собственост за процесното МПС и по тази причина, позовавайки се на ТР № 2/12.11.2014г. по тълк. Дело № 2/2014г. на ВКС ОСНК, прокурорът е отказал връщане, докато спорът не бъде разрешен между страните – извънсъдебно или по съдебен ред. Съответно с Постановление за прекратяване на досъдебно производство от 03.10.2022 г. прокурорът е приел, че не са налице данни за извършено престъпление от общ характер по чл. 206 НК / обсебване / или по чл. 209 НК / измама/ и досъдебното производство е прекратено, като по отношение на издетото доказателство – процесното МПС – М с рег. № * представителят на прокуратурата е отказал да бъде върнато до разрешаване на въпроса за собствеността с решение на гражданския съд.

По делото са събрани гласни доказателства. В показанията си св. Р. твърди, че с ответницата М. Т. са имали лични интимни отношения и бизнес- отношения в Испания. Процесният автомобил бил закупен на името на ответницата и тя подписала договора за покупко- продажба след което бил извършва и транспорта до България. Св. Раков и св. Ядков твърдят , че при проведена среща на бензиностанция в гр. Мадрид, ответницата Т. подписала саморъчно договора за продавач, а св. Р. освен това признава , че вероятно той е написал данните за купувача/ име, адрес / , тъй като този купувач следвало да бъде С. Р. – негов баща. Този свидетел поддържа , че продажната цена от 1500,00 евро била преведена по сметка на ответницата Т. преди това през м. февруари 2018 г. , тъй като тогава все още не заели каква кола ще намерят за продажба. Свидетелят твърди още , че сумата била преведена по банков път от св. К. , но по поръчение на св. Р.. Последният поддържа, че причината за последващите действия на Т. , включително и подадената от нея жалба до полицията в Испания / относно това , че този автомобил и бил отнет/ – били силно влошените им лични отношения по повод прекратяване на тяхната интимна връзка. Св. Р. твърди, че М. Т. нямала никакви възражения при сключване на сделката и даже сама подала заявление за отписване на автомобила от испанските регистри. Тези показания се потвърждават изцяло от показанията на св. К.. Св. Ядков поддържа , че присъствал на подписването на сделката , като М. Т. подписала договора , но не била попълвала данните в този договор, а Р. ги нанесъл и се подписал на мястото на купувача. Св. К. установява , че св. Р. от години се занимавал , с покупко- продажба на употребявани автомобили. Той му съдействал на дейността в България , като твърди, че привел сумата в размер на 5000 евро , но за закупуването на друг автомобил. Превел я по сметката на ответницата М. Т., тъй като с. Р. му казал, че те така работят и парите трябва да се приведат по сметка на момичето в чужбина. Твърди, че той не е транспортирал процесния М в България и нее попълвал документите ЧМР.

При тези фактически данни от правна страна съдът приема следното.

По допустимостта на предявения отрицателен установителен иск за собственост, за който въпрос съдът е длъжен да следи и служебно, тъй като правният интерес е

положителната процесуална предпоставка, обуславяща допустимостта на установителните иски претенции, респективно – допустимостта на производството по тях.

Интерес от установителен иск за собственост ще е налице, както когато ищецът заявява самостоятелно право върху вещта, но и при евентуалната конкуренция на твърдяни от двете страни вещни права върху един и същ обект. В случая в исковата молба са изложени обстоятелства обуславящи такъв интерес от установяване между ищеца и първата ответница, като се поддържа, че и двамата са подали молби за връщане на запорирания по прокурорската преписка лек автомобил, като именно тези действия и наличният материално-правен спор са обосנוвали отказът на прокуратурата да върне автомобила. Тези обстоятелства безспорно очертават наличието на правен спор между тези страните, които се явяват и надлежни страни по този спор с налична активна и пасивна процесуална легитимация. Не така стои обаче въпросът с втория и третия ответник – С. Р. и Л. Р., като в самата искова молба се твърди/ и от отговорът на тези ответници не го опровергава /, че те не оспорват правата на ищеца. Поради това и при липсата на правен спор между ищеца и тези ответници, участието им в процеса се явява при липсата на пасивна процесуално-правна легитимация и поради това претенцията против тях е процесуално недопустима. Ищецът обосновава правния си интерес от привличането им като ответници с желанието си да ги обвърже със силата на присадено нещо на съдебното решение, с което иска и по отношение на тях да бъде установено, че той е собственик на автомобила. Активната и пасивна легитимация обаче не зависи от опасенията и желанието на ищеца, а е обективен факт – налично оспорване на права на ищеца, каквото в случая от страна на тези ответници липсва. Липсата на правен спор е предпоставка за недопустимост на производството в тази част, поради което тази субективно съединена установителна искова претенция следва да бъде оставена без разглеждане, а производството по делото следва да бъде прекратено.

По съществото на допустимата установителна искова претенция за собственост на ищеца Д. Т. Т. против ответницата М. Ц. Т..

В настоящия случай ищецът твърди, че процесният автомобил е придобит от него по силата на валидно извършена в негова полза сделка дарение, като поддържа, че провадателят му е бил собственик и му е прехвърлил правата на собственост върху автомобила, тъй като той е станал собственик на основание валидна възмездна сделка, като освен това се позовава и на нормата на чл. 78 ал.1 ЗЗД, а именно, че праводателката му е придобила автомобила по възмезден начин на правно основание, макар и от несобственик, но без да знае за това.

Изхождайки от заявените в исковата молба и в уточнението – твърдения за спорни обстоятелства, съдът приема, че за ищеца е налице правен интерес от предявяването на положителен установителен иск за собственост върху процесния автомобил против тази ответница, а след анализ на събраните по делото доказателства – намира исковата му претенция за доказана и поради това – за основателна.

Безспорно се установява, че ищецът е придобил процесния автомобил чрез сделка дарение, с договор с нотариална заверка на подписите. Принципно е спазена и предписаната от закона форма – чл. 225 ал.2 ЗЗД – в писмена форма с нотариална заверка на подписите. Възражението на ответницата, в посока на това, че праводателката не е била собственица – е изцяло неоснователно. На първо място – в настоящия случай се установява, че тя е придобила автомобила с възмездна сделка с писмен договор с нотариално заверена форма, като след анализ на събраните по делото гласни, писмени доказателства и заключението Н. – съдът приема, че праводателите на дарителката на ищеца също валидно са придобили собствеността чрез сделка-покупко-продажба извършена от страна на ответницата М. Т. Покупко-продажбата е консесуален договор – т.е. правата по сделката възникват при съвпадане на две насрещни волеизявления – при постигане на съгласие. Договорът за продажба на движима вещь не е формален – писмената форма е форма за доказване, а не форма за действителност. Затова и доказването на тази сделка може да се извърши с всякакви доказателствени средства, включително писмени и гласни. Самата ответница не оспорва, че на датата посочена в писмения договор е заявила волята си за възмездно прехвърляне на процесния автомобил. Не оспорва, че е подписала без възражения този договор. Нещо повече – всички събрани гласни доказателства безспорно установяват тези факти. Гласните доказателства установяват, че ответницата е знаела и не е

възразила, че автомобилът ще бъде превозен до България за продажба. Това се установява и от материалите в прокурорската преписка. Ответницата е подала заявление за отписването на автомобила от имотната си партида в Кралство Испания и повече от година по-късно е подала жалба за издирването на автомобила с оплаквания, че и е отнет. В писмения си отговор ответницата не е изложила възражения в посока на това, че договорът е нищожен. Изложените от нея възражения, че не била тя вписала продажната цена и имената на купувача в договора и че в момента, в който тя подписала все още не е имало подпис на купувач/ като в настоящото производство безспорно от заключението на ВЛ Н. се установява, че подписът върху договора е положен от лицето посоченото като купувач -С. Р./- тези възражения са неоснователни, тъй като при липсата на оспорване и безспорни доказателства, че тя е заявила воля за продажбата на този автомобил – по-късното поставяне на подписа от купувача само би могло да постави въпроса за момента на постигнатото съгласие/ съвпадение на двете воли /, но не и за липсата на такова съгласие. Нещо повече – ответницата чрез своята защита поддържа, възражения не относно съществуването на такъв договор, който както беше посочено по-горе е консесуален и не изисква писмена форма за действителност, а възраженията се свеждат до това, че нейната воля отразена в договора е била друга, а именно за по-голям размер на продажната цена. Това по същество обаче е опровергаване на съдържанието на изходящ от страната частен документ, което съгласно ограничителната разпоредба на чл. 164, ал.1 т.6 ГПК - не може да стане с гласни доказателства – при липсата на изрично съгласие за това от страна на ищеца / чл. 164 ал.2 ГПК /. Споровете относно пълното или частично изплащане на продажната цена освен това касаят облигационни отношения между страните, а не валидността на самата сделка. По настоящото дело не се твърди и договорът да е развален по тази причина – поради договорно неизпълнение, поради което съдът приема, че той валидно е произвел своето действие и е прехвърлил собствеността върху този автомобил.

За пълнота на изложението, съдът намира за основателно и другото направено от ищеца позоваване на нормата на чл. 78 ал.1 ЗС, а именно – за добросъвестно придобиване на движима вещ от дарителката на ищеца, тъй като в настоящото производство не се твърди и не се установява, последната към момента на придобиването / 26.07.2018 г. / да е знаела, че придобива от неособственик. Самата ответницата е подала жалба пред испанските власти за отнемането на автомобила в един по-късен момент /повече от година по-късно през м. 11 2019 г. /.

Ето защо съдът счита, че предявеният положителен установителен иск за собственост против ответницата М. Ц. Т. е основателен и следва да бъде уважен.

Съобразно чл.78, ал.1 ГПК ответницата следва да заплати на ищеца деловодни разноски в доказателствения размер и съгласно списък по чл. 80 ГПК в размер на 1490,00 лв. / 140,00 лв. внесена държавна такса и 1350,00 лв. адвокатски хонорар./

Водим от изложеното, ПАЗАРДЖИШКИЯТ РАЙОНЕН СЪД :

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 124 ал.1 ГПК между страните Д. Т. Т. с ЕГН ***** от град ***, представляван от адв. Д. Н. А. от САК Пловдив адрес: гр. Пловдив 4000, ул. „*** и М. Ц. Т. с ЕГН ***** от град ** че Д. Т. Т. с ЕГН ***** от град ***, е собственик на лек автомобил марка: М, модел: **, рег. № * цвят: Ч, рама № *, двигател № *, придобит на основание Договор за дарение на моторно превозно средство с нотариално удостоверяване на подписите с рег. № 3800 от 04.04.2022г. на М Г.а, Нотариус в район РС Димитровград с рег. № 355 на Нотариалната камара.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ исковата претенция на Д. Т. Т. с ЕГН ***** от град ***, чрез адв. Д. Н. А. от САК Пловдив адрес: гр. Пловдив 4000, ул. „*** срещу С. Г. Р. с ЕГН ***** и Л. Б. Р. с ЕГН ***** двамата от град Пазарджик,

у** 13, с правно основание: чл. 124 ГПК за установяване на правото на собственост върху лек автомобил марка: М, модел: **, рег. № * цвят: Ч, рама № *, двигател № *, като процесуално недопустима и **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото в тази му част.

ОСЪЖДА М. Ц. Т. с ЕГН ***** от град *** да заплати на Д. Т. Т. с ЕГН ***** от град ***, представляван от адв. Д. Н. А. от САК Пловдив адрес: гр. Пловдив 4000, ул. „*** сумата в размер на 1490,00 лв. сторени в настоящото производство съдебно-деловодни разноси.

Решението подлежи на обжалва пред ПзОС в двуседмичен срок от връчването му на страните, а в частта в която съдебният акт има характер на определение – подлежи на обжалване с частна жалба пред ПзОС в едноседмичен срок от получаване на съобщението.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____